

קלצ'ניקוב במושב

מנחם סורפין ובנו לפני ביתו.
כפר שלם השתגע ורק הוא נורמאלי?

מחדש את מיכסת הפטימים. הוחלט לחלק את המיכסה הכללית למושב שווה בשווה בין 20 המגרלים, כך שלכל אחד תהיה מיכסה של כ-26 טון בלבד. כמות כזו לא יכלה להחזיק את הוצאות בית-האימון החדש והיקר שייבא סורפין מאנגליה, ולא יכלה לפרנס אותו ואת בני-ביתו. סורפין ניסה

ישקו של מנחם סורפין נלקח ממנו לפני מסיבת ה-25 לרס"און, מחשב שיעשה בו שימוש שלא כחוק". ביולי שנה שעברה התקיימה במושב רס"און חגיגה גדולה ליוכל ה-25 למושב. הם העלילו עליי שרציתי לקחת את הקלצ'ניקוב שלי ולהרוג את

המישטרה החרימה את הנשק. השכנים טענו שהוא הולך לחסל את אנשי המושב. הוא טוען שהם מקנאים בגלל הצלחתו בחקלאות

כה וכה, וכאשר ראה שאינו מצליח ליישם את תוכניתו לוויעדה המישפטית של ה-190 מושבים, ולתבוע את המיכסה של 190 טון פטימים.

מאותו רגע הפכו חייו של סורפין, לדבריו, לגיהנום. הקינאה אוכלת אותם, הוא חוזר ואומר. הוא בטוח כי עינם של יתר בני-המושב צרה בהצלחתו והם רוצים להרע לו. הוא סבור כי

כל אנשי המושב בזמן המסיבה, אומר סורפין נרגש וכועס, איזו שטות זאת? האם הייתי מסכן את אשתי ובתי, שהרי פיעו בחגיגות האלה?

סורפין (46), יליד כפר-רומני, הוא אחד ממיסדי המושב. יחד עם אשתו, מאירה, הקים ברס"און בית לתיפארת. הוליד חמישה ילדים וחי עד לפני ארבע שנים באושר ובשלווה.

בשבילו הכל כדאי. הוא כבר מכין הכל. סורפין לא הסתפק בהגשת תביעה ותלונות במישטרה, הוא גם בא ליישבות והקליט את דיברי האנשים. כדי להשתמש בהם לצרכיו. באסיפה שני ערכה במושב השבוע, חשרו בו כי שוב בא כדי להקליט, והתפתחה תיגרה. סורפין נפצע בעינו והתלונן על כך במישטרה. גם אחרים מאנשי המושב פנו למישטרה והתלוננו נגד סורפין. כאשר שאלנו את סורפין כיצד אפי שר לחיות במצב כזה במושב קטן ומבוך דר, הוא אמר: יש אנשים שנפגשים איתי בלילה, כדי שאחריהם לא ידאו. הם (המשך בעמוד 28) **אילנה אלון**

עפולה כי סורפין מאיים להרוג את כל אנשי המושב בעת החגיגות, ולכן כדאי שיקחו ממנו את הנשק, מאז לא הוחזר מודע לא נחקר במישטרה? מדוע לא הועמד לדין כבית-המישפט על עבירה חמורה כליכך?

אם אומנם רצה סורפין להרוג אנשים, יכול היה למצוא דרך קלה מאוד לעשות זאת גם ללא נישקו. מדוע לא נחקר במישטרה? מדוע לא הועמד לדין כבית-המישפט על עבירה חמורה כליכך?

סורפין כליכך בטוח בצדיקתו, ש הוא מוכן ללכת עד הסוף, הוא מצביע על בנו הקטן, יהונתן בן ה-4, ואומר:

גדול, עד שאשתו של סורפין, שהיא גננת במושב, ואחיו בכפר-רומני, התערבו ולחצו עליו לבטל את תלונתו כוועדה המישפטית. הוא כיטל את התלונה וניסה שנית למצוא פיתרון של שלום לביתה.

או החלו גישושים למכור את בית-האימון המשוכלל למושב. נערכה שמי אות והיו לה תוצאות מורות. ההערכה הראשונה אמרה כי שווי של בית זה אימון הוא יותר מ-130 אלף דולר. אך למחרת פניה מחודשת של מרכז המור שב, דגי סמילוביץ, שינה המעריך את הערכתו המקורית והעמיד את הסכום על 54 אלף דולר בלבד.

הדבר אמור היה לגרום לסורפין הפי סר של 80 אלף דולר.

חשד של הקלטה

מאותו הרגע החל סורפין את מילחמתו החדשה. הוא הבין, לדיברו, שאין עם מי לדבר, וכי רוצים לנשלו ולהתנכל לו. הוא חזר ופנה לור עדה המישפטית (שהיא מעין בית-דין מישפט של המושבים), ודרש את מיכסת-הפטימים הקודמת שלו. הנהלת המושב, לעומת זאת, פנתה בתביעה נגדית ותבעה מסורפין סכום של 150 אלף דולר, שנשאר חייב למושב, לדיברו.

כרגע מתנהל דיון בעניין, והישיבות נמשכות.

מושב קטן, שבו 50 מישפחות בלבד, המשתמשות בשרותיהם של אותה צר כניה, אותה המירפאה ואותו בית-הספר, הוא כמו סיר-לחץ. סורפין העמיד את הסיר על אש גדולה.

אז מה שאני אעשה? שאוותר להם? שאתן להם לקחת ממני את מה שמגיע לי? הוא אומר.

נראה שהשיחות והוויכוחים בינו לבין אנשי המושב עלו לטונים גבוהים, כי שבוע לפני חגיגות היוכל של המושב, ביולי שעבר, התבקש סורפין למסור את הקלצ'ניקוב שלו לבדיקה שיגרתי בנישקיה.

הנשק לא הוחזר לו והוא פנה ובקש אותו. אז התברר לו כי הנשק נלקח ממנו בתרמית.

בעצם, התלונן מישוה במישטרת

סורפין ותמונת-הפירסומת שלו בלולן.
אנשים נפגשים איתי בלילה, כדי שאחריהם לא ידאו... מוחדים מהאסיפה

התביעה שהגיש לוועדה המישפטית של המושבים גרמה לחברי המושב איר נוחות וכעס רב, וזו הסיבה שהם מתנכלים לו מאז.

מושב רס"און נמצא בתענכים, למרגלות הר הגלבוע. כמה בתים יפים משופחים, עטורי ירק ופרחים, בתוך שלווה פסטוראלית. קשה להאמין שיש מאחורי חזית זו מסתתרת טרגדיה ואלימות.

מאז איימו עליי ברצח, החרימו לי את הנשק שלי והעלילו עליי שרציתי להרוג את כל אנשי המושב, מספר סורפין. השבוע, באסיפה, היכו אותי וחזרתי הביתה חבול ופצוע.

תלונות ותלונות-נגד רבות הוגשו למישטרת-עפולה. המישטרה הוטרדה בענייני סורפין כליכך הרבה פעמים. עד שנרמה לו כי הם הפסיקו להתייחס אליו ברצינות, ואינם שמים עוד לב לי תלונותיו.

הלהץ על בני המישפחה היה כליכך

עברתי כאן 25 שנים, שהיו כמו 75 שנים, כי עברתי כל יום בשלוש מישמרות, הוא אומר.

הקמתי לול לתיפארת. לעופות שיש לי היה שם ככל המישפחות, וכולם רצו אותם.

הוא הקים לול גדול ליד ביתו, וכי אשר ראה שהוא מצליח מאוד, הקים בשנת 1975 לול נוסף, פאר יצירת הלוילים. את הלול המכני היקר והמי תוחכם הזה ייבא סורפין מאנגליה.

הלול עלה רבע מיליון דולר, ותוך חמש שנים כיסיתי את ההוצאה, הוא מספר בגאווה. לדבריו, גידל בשנים אלה הודים ופטימים בכמויות שהגיעו ל-190 טון לשנה. בשנת 1980, כאשר הכניסו לארץ את ענף העופונים (עור פות קטנים כיונה), ניקשו מסורפין ל-190 טון לשנה.

הצטלם עם עופות ותרנגולי-הודו כפיר-סומת לענף-הלול, ותמונה ענקית כזו מכסה קיר שלם בסלון היפה שבביתו. ב-1983 הוחלט לפתע במושב לחלק

הלול החדש הנערך.
מצב של יאוש וקטסטרופה